

Bærum kommune
Rådhuset
1304 SANDVIKA

Deres ref
18/143019

Vår ref
15/2529-11

Dato
11. september 2018

Departementets vedtak - Søknad fra Bærum kommune om samtykke etter plan- og bygningsloven § 17-7 til å fravike reglene i lovens kapittel 17 - Utbyggingsavtaler på Fornebu

Vi viser til henvendelse av 02.07.2018 der det søkes om samtykke etter plan- og bygningsloven (pbl.) § 17-7 andre punktum til å fravike reglene om utbyggingsavtaler i lovens kapittel 17.

VEDTAK

Kommunal- og moderniseringsdepartementet fatter følgende tre vedtak:

- 1. Med hjemmel i plan- og bygningsloven § 17-7 gis Bærum kommune og Fornebu Sentrum AS rett til å inngå utbyggingsavtale om at Fornebu Sentrum AS bidrar til oppføring av sosial infrastruktur. Fritaket gjelder for Fornebu Sentrum AS' utbygging på sine eiendommer på Fornebu innenfor kommunedelplan 2 (KDP2) og eventuell senere regulering i kommunedelplan 3 (KDP3).**
- 2. Med hjemmel i plan- og bygningsloven § 17-7 gis Bærum kommune og Fornebuporten AS / Aker ASA rett til å inngå utbyggingsavtale om at Fornebuporten AS / Aker ASA bidrar til oppføring av sosial infrastruktur. Fritaket gjelder for Fornebuporten AS / Aker ASAs utbygging på sine eiendommer på Fornebu innenfor kommunedelplan 2 (KDP2) og eventuell senere regulering i kommunedelplan 3 (KDP3).**
- 3. Med hjemmel i plan- og bygningsloven § 17-7 gis Bærum kommune og KLP rett til å inngå utbyggingsavtale om at KLP bidrar til oppføring av sosial**

infrastruktur. Fritaket gjelder for KLPs utbygging på sine eiendommer på Fornebu innenfor kommunedelplan 2 (KDP2) og eventuell senere regulering i kommunedelplan 3 (KDP3).

1. Søknadene om samtykke til å fravike reglene i plan- og bygningsloven kapittel 17

Bærum kommune har sendt inn tre søknader om samtykke i samlet henvendelse til departementet, datert 02.07.2018. Søknadene er datert hhv. 01.03.2018, 14.06.2018 og 02.07.2018. Utbyggerne, Fornebu Sentrum AS, Fornebuporten AS / Aker ASA og KLP har signert søknadene med egne erklæringer om samtykke. Departementet gjennomgår bakgrunn, begrunnelse og forutsetninger for de tre søknadene samlet, ettersom søknadene er tilnærmet identiske.

1.1 Bakgrunnen for søknadene

Det fremgår av søknadene at det er et ønske om å forhandle om forlengelse av det eksisterende avtaleverket fra 2003 (konkretisert i 2005) som gjelder fordeling av kostnader til infrastruktur mv., for videre utbygging på Fornebu. Den avtalen ble inngått mellom Bærum kommune og daværende utbygger, Fornebu Boligspår. OBOS overtok senere avtaleforpliktelsene og har i dag eierkontrollen på de fleste boligområdene på Fornebu.

Nåværende avtale, mellom Fornebu Boligspår (nå OBOS) og Bærum kommune, gjelder kun for fase 1 i Fornebu-utbyggingen. Det foreligger ingen tilsvarende utbyggingsavtale for fase 2. Fase 1 er knyttet til ca. 2 500 boliger og antas ferdigstilt rundt 2018. Fase 2 er vedtatt av kommunestyret i Bærum med en ramme for 3 800 boliger. Rammen for antallet boliger er ventet å øke når ny kommunedelplan 3 etter planen vedtas høsten 2018.

Gjeldende avtaleverk innebærer blant annet forpliktelser til oppføring av sosial infrastruktur. Utbyggingsavtalen ble inngått før endringer i plan- og bygningsloven i 2005 la begrensninger på innholdet i utbyggingsavtaler, herunder finansiering av sosial infrastruktur.

Bærum kommune og OBOS ble gitt samtykke til å inngå ny utbyggingsavtale som også omfatter sosial infrastruktur i departementets vedtak 28.10.2015.

De tre nye søknadene gjelder samtykke til at det kan inngås tilsvarende utbyggingsavtaler mellom Bærum kommune og henholdsvis Fornebu Sentrum AS, Fornebuporten AS / Aker ASA og KLP (heretter "utbyggerne").

Bærum kommune søker om samtykke til å inngå en avtale uten hindring av byggesaksforskriften (SAK) § 18-1 Forbud mot vilkår om sosial infrastruktur i utbyggingsavtaler. Utbyggerne bekrefter i sine tilføyelser til søknadene at de ønsker departementets samtykke etter plan- og bygningsloven (pbl.) § 17-7 til at det kan inngås utbyggingsavtale. Utbyggerne oppgir ikke eksplisitt at dette retter seg mot SAK § 18-1, men

departementet anser ut fra sammenhengen at tilføysene er sammenfallende med søknadene fra Bærum kommune.

1.2 Begrunnelse for søknadene

Kommunen ønsker å videreføre et allerede eksisterende avtaleverk som var inngått før lovendringen om utbyggingsavtaler trådte i kraft. Slik departementet forstår kommunen, er dette relevant fordi byutviklingsprosjektene er store og strekker seg over så lang tid at det vil være naturlig å dele avtaleregimet opp i faser. Kommunen påpeker at i den grad et eventuelt samtykke vil kunne skape presedens, vil det derfor være knyttet til forlengelse av lignende avtaleverk inngått før lovendringen trådte i kraft.

Kommunen viser til at avtaleverket har vist seg nyttig og har støtte fra utbyggersiden. Det pekes på at et samtykke vil gi forutsigbarhet og like rammevilkår for boligbygging på Fornebu, uavhengig av fase 1 eller fase 2 og også eventuell utbygging utover fase 2. Et eventuelt bortfall av avtaleverket etter fase 1 vil utgjøre en så stor endring i rammebetingelsene for utviklingen av Fornebu at det vil medføre en lavere utbyggingstakt. Kommunen mener det er av stor samfunnsmessig interesse å sikre god og rasjonell fremdrift for boligutbyggingen på Fornebu. Utbyggingen anses å gi et merkbart bidrag til å dekke boligbehovet i hovedstadsregionen, og det er derfor i samfunnets interesse å gjøre en kontinuerlig boligutbygging mulig. Høy utbyggingstakt vil dessuten bygge opp under eksisterende og kommende investeringer i vei- og banebygging.

Videre anfører kommunen at det innenfor Fornebu er et direkte forhold mellom boligutbygging og for eksempel behovet for skoleplasser: Nye beboere kan ikke benytte nærliggende skoler, samtidig som nye skoler på Fornebu ikke avlaster andre skoler i kommunen. Kommunen anser derfor at investeringer i sosial infrastruktur er mer krevende på Fornebu enn andre steder i kommunen.

1.3 Forutsetninger for samtykkene til søknadene

Utbyggerne anfører at de oppfatter at utbygging av sosial infrastruktur primært er et kommunalt ansvar, men de ser at utbygging av slik infrastruktur i takt med utbyggingstakten som er nødvendig for boligutviklingen på Fornebu, er krevende for Bærum kommune økonomisk sett. De er derfor beredt til å inngå forhandlinger om bidrag til sosial infrastruktur for å sikre gjennomføring av boligutviklingsprosjektet.

Utbyggerne anfører videre at de er av den oppfatning at det ligger til rette for en vesentlig høyere utnyttelse på Fornebu enn det foreliggende planer tilsier, og at vurderingen i forbindelse med utarbeidelsen av kommunedelplan 3 (KD3) tilsier det. Kommunen legger opp til at det parallelt med avklaringen av innholdet i avtalen vil skje en planmessig avklaring av nye rammer for boligantallet på Fornebu, slik at dette vil være kjent før avtaleinngåelse.

Kommunen anfører at en forutsetning for videre utbygging er at Fornebubanen blir bygget.

Partene er enige om at en forlengelse av avtaleverket fortsatt må bygge på prinsippene om enighet og forholdsmessighet, og at nåværende grunnstruktur i avtalen legges til grunn for ny avtale.

2. Departementets vurdering

2.1 Hjemmelen for unntak i plan- og bygningsloven § 17-7

Plan- og bygningsloven kapittel 17 regulerer utbyggingsavtaler. Avtaletypen er definert i § 17-1. Avtaler som omfattes av definisjonen må oppfylle vilkårene i loven, slik at de blant annet må være nødvendige for gjennomføringen av planvedtak og stå i rimelig forhold til utbyggingens art og omfang. Avtalene kan ikke gjelde private bidrag til sosial infrastruktur, jf. SAK § 18-1. Kommunen kan ikke dispensere fra disse kravene. Eventuelt fravik fra reglene kan bare skje ved samtykke fra departementet.

Etter pbl. § 17-7 andre punktum kan departementet "etter søknad gi samtykke til å fravike reglene i dette kapitlet der samfunnsmessige interesser tilsier det."

Bestemmelsen gir anledning til å samtykke til fritak fra reglene i pbl. kapittel 17. Departementet anser at dette må forstås slik at det også kan gis samtykke til å fravike regler gitt i forskrift som er gitt med hjemmel i dette kapitlet.

Veiledning om hva som ligger i begrepet "samfunnsmessige interesser" finnes i forarbeidene, jf. Ot.prp. nr. 22 (2004-2005) *Om lov om endringer i plan- og bygningsloven (utbyggingsavtaler)*. Omtalen av unntaksbestemmelsen i dagjeldende plan- og bygningslov § 64 f andre ledd er kort, og gjengis nedenfor i sin helhet. Det følger for det første av omtalen i kapittel 4.9:

"Departementet foreslår i tillegg i § 64 f en mulighet for dispensasjon som en sikkerhetsventil. Det er her særlig tenkt på avtaler som har stor samfunnsmessig betydning, og som er inngått uten press, men hvor f.eks. kravet til forholdsmessighet ville kunne føre til at avtalen kjennes ugyldig. Det kan f.eks. dreie seg om større industrietableringer i en liten kommune, der utbygger forplikter seg å styrke andre kommunale tiltak enn de som har direkte sammenheng med utbyggingen. Til en viss grad kan regelen i § 64 b tredje ledd, annen setning om å «avhjelpe samfunnsmessige skadevirkninger av utbyggingen» kunne brukes på slike tilfeller, men det er neppe i alle tilfelle det er snakk om tiltak som direkte er ment å avhjelpe f.eks. miljømessige påvirkninger. Det kan også være snakk om større nasjonale arrangementer som forutsetter kommunal arealplanlegging, og hvor utbyggingen blir så stor at balansen og forholdsmessigheten i avtalen forrykkes."

For det andre sier merknadene til bestemmelsen:

"I andre ledd åpnes det for at departementet under visse omstendigheter kan samtykke til at reglene i plan- og bygningslovens nye kapittel XI-A fravikes for konkrete utbyggingsprosjekter. Bruken av utbyggingsavtaler gjelder mange forskjellige typer tiltak, og det kan etter departementets mening tenkes tilfeller der prosjektet omfattes av reglene, selv om det ikke er av en slik art at det ligger innenfor det lovforslaget er ment å regulere. For eksempel kan det forekomme at noen ønsker å gi en gave til kommunen i form av et museum, et bibliotek, et idrettsanlegg e.l., uten motytelser, men med ønsker om plassering, utforming e.l. I slike tilfeller kan også spørsmål om tiltakets plassering mv. inngå i en avtale, slik at den oppfattes å ligge innenfor reglene. Spesielle arrangementer, for eksempel idrettsarrangementer som OL, vil også innebære bruk av avtaler om utbygging, der de foreslåtte reglene om utbyggingsavtaler vil være lite hensiktsmessige. Det samme kan gjelde utbygging av store industrianlegg. Departementet mener at det heller ikke kan utelukkes at det kan forekomme mindre utbygginger der reglene om utbyggingsavtaler er lite egnet.

Forslaget åpner for at det kan inngås avtaler for konkrete utbyggingsprosjekter uten at reglene i kapittel XI-A kommer inn. Regelen åpner ikke for at departementet unntar geografiske (hele eller deler av kommuner) eller tematiske (avtaletyper) områder fra reglene. Slike generelle unntak bør eventuelt følge av forskrift."

Bestemmelsen har bare blitt brukt én gang tidligere. Det var da Bærum kommune søkte om samtykke til å fravike reglene og inngå utbyggingsavtalen med OBOS, jf. departementets vedtak av 28.10.2015. Vedtaket trekker opp kriterier og vurderingstema for bruk av unntakshjemmelen i § 17-1:

"Departementet anser at vurderingen av om det foreligger "samfunnsmessige interesser" for å tillate å fravike reglene vil måtte baseres både på tiltakets art, tiltakets omfang og eventuelle særlige forhold ved tiltaket for øvrig. Et vedtak om samtykke til fritak må slik departementet ser det, fattes etter en selvstendig og konkret vurdering av om utbyggingsprosjektet ellers har særskilte trekk som skiller det fra andre utbyggingsprosjekter.

Lovreglene om utbyggingsavtaler kom som en reaksjon på at det ble mer vanlig med avtaler om privat finansiering av offentlig infrastruktur også der byggeprosjektene var en del av den vanlige utbyggingen. Bakgrunnen for utviklingen var blant annet at det var et betydelig utbyggingspress i mange kommuner, og at kommunene således hadde store utfordringer med å legge til rette nødvendig infrastruktur. Departementet anser derfor at unntaksbestemmelsen i § 17-7 i utgangspunktet ikke kan benyttes for alminnelige byggeprosjekter, selv om utbyggingspresset eller prosjektet er

uvanlig stort. Ut fra forarbeidene er unntaksbestemmelsen i første rekke tenkt brukt for tiltak som skiller seg fra vanlig næring- og boligbygging.

Forarbeidene viser til prosjekter som formelt omfattes av reglene, men som ikke er av en slik art at det er formålet med kapittel 17 å regulere avtaler om dem. Forarbeidene peker på arrangementer som OL og større utbygginger av industri. Departementet anser at dette er eksempler, og at det ikke er ment å være en uttømmende liste eller en klar avgrensning av typer av tiltak som har en slik karakter at departementet kan samtykke til å fravike reglene. Merknadene til bestemmelsene sier videre at det ikke kan utelukkes at det kan forekomme "mindre utbygginger der reglene om utbyggingsavtaler er lite egnet". Det ligger etter departementets mening ikke i begrepet mindre at det må dreie seg om et lite prosjekt. Dette ville gi lite mening. En mer naturlig forståelse av begrepet er at § 17-7 andre punktum også kan anvendes selv om prosjektet ikke er av en så gjennomgripende karakter for lokalsamfunnet som arrangering av OL eller etablering av store industriprosjekter. Departementet oppfatter det slik at det i særskilte tilfeller også kan samtykkes til å fravike reglene i kapittel 17 for nærings- og boligutbygging. Forutsetningen er at det er trekk ved byggeprosjektet som skiller det fra andre prosjekter av ellers sammenlignbar art, og som gjør at reglene om utbyggingsavtaler ikke passer. Det må også være av samfunnsmessig interesse at utbyggingen gjennomføres.

I vedtaket av 28.10.2015 oppstilte departementet dessuten tre innledende kriterier ved vurderingen av om det skal gis samtykke til å fravike reglene i kapittel 17.

For det første må søknaden om fritak ikke være generell. Den må gjelde et konkret byggeprosjekt.

For det andre må det være en alminnelig forutsetning at kommunen og utbyggeren er enige om at det skal søkes om samtykke til å fravike reglene. En sentral begrunnelse for å innføre regler om utbyggingsavtaler var å sikre at kommunenes sterke posisjon i dialogen med utbygger ikke skulle føre til urimelige avtaler. Det klare utgangspunktet må derfor være at kommunen ikke ensidig skal kunne be om at den beskyttelsen reglene gir, ikke skal gjelde. Departementet anser derfor at det må foreligge et utvetydig samtykke fra utbyggeren.

For det tredje bør ikke utbyggers samtykke ta absolutte forbehold som gjør at samtykket kun gjelder under spesielle forutsetninger for kommunens utøvelse av sin myndighet etter plan- og bygningsloven. For eksempel vil en forutsetning om at samtykket kun gjelder hvis prosjektet tillates en viss grad av utnyttning eller byggehøyde kunne innebære at departementet i et vedtak etter § 17-7 må legge føringer for innholdet i og gjennomføringen av kommunens planer. Departementet ønsker ikke å legge slike føringer for kommunens beslutninger i kommunale planprosesser, der det klare utgangspunktet er at beslutningen skal fattes av lokale folkevalgte etter en konkret vurdering av lokale forhold. Departementet minner likevel om statlige planretningslinjer for samordnet bolig-, areal- og

transportplanlegging fastsatt ved kgl.res. 26. september 2014. I pkt. 4.3.1 framgår det at i by- og tettstedsområder og rundt kollektivknutepunkter bør det legges særlig vekt på høy arealutnyttelse, fortetting og transformasjon, og at det i områder med stort utbyggingspress bør legges til rette for arealutnyttelse utover det som er typisk. Departementet viser for øvrig også til byutviklingsavtalen mellom Oslo kommune, Akershus fylkeskommune og staten, datert 29. september 2017, der det også forutsettes at det skal legges til rette for "høy arealutnyttelse i de prioriterte vekstområdene" i tråd med regional plan.

2.2 Innledende vurdering av søknadene

Departementet legger til grunn at avtalene omfattes av reglene i pbl. kapittel 17 og at det således er nødvendig med et vedtak etter pbl. § 17-7 for å inngå en avtale om bidrag til sosial infrastruktur. Departementet behandler søknadene samlet, da vurderingene i hovedsak blir de samme.

Samtykke kan gis for konkrete byggeprosjekter. De foreliggende søknadene gjelder samordnede og sammenhengende utbygginger som skal gjennomføres av flere utbyggere, hver for seg, innenfor konkrete, avgrensede områder i en arealplan. Departementet anser at dette i tilstrekkelig grad avgrenser sakene til ett prosjekt hver.

Et samtykke forutsetter videre at kommunen og utbyggeren er enige om at det skal søkes om samtykke til fritak fra reglene. KLP og Fornebu Sentrum AS har i sine tilføyelser til søknaden bekreftet at de ønsker at departementet gir samtykke til fritak. Fornebuporten AS / Aker ASA har i sine tilføyelser ikke eksplisitt gitt uttrykk for et slikt ønske. De uttrykker imidlertid at de er "beredt til å inngå forhandlinger om bidrag til sosial infrastruktur". Departementet anser dette som et samtykke til kommunens angivelse av at det søkes fritak fra forbudet mot avtaler om sosial infrastruktur i SAK § 18-1.

Det er en ytterligere forutsetning for departementets samtykke at utbygger ikke stiller absolutte forbehold for sin tilslutning til søknaden. I sine erklæringer/tilføyelser har Fornebuporten AS / Aker ASA gitt uttrykk for en rekke forhold som Aker mener "må ivaretas i endelig avtale om bidrag til sosial infrastruktur". For det første setter de som "en absolutt forutsetning" at utbyggingsvolumet blir minst det som KDP3-forslaget foreslår innenfor deres eiendommer, og med en ramme på 11 000 boliger totalt. Videre legger de til grunn "for å kunne inngå avtale" at Aker får en boligutnyttelse som er høyere enn det som fremgår av dagens reguleringsplan. For det tredje må utbyggingsprosjektene deres ikke utsettes for rekkefølgebestemmelser utover det som er en følge av konkret anleggsavhengighet. Dessuten må det allokerede utbyggingsvolumet la seg realisere.

Departementet har vurdert om disse forholdene skal forstås slik at dette er en forutsetning for samtykket i søknaden. En slik forutsetning ville enten kunne innebære at departementet måtte gjøre et samtykke betinget av at kommunen regulerte i tråd med forutsetningen, noe departementet, som nevnt ovenfor, ville finne uheldig. Alternativt må departementet avslå søknaden av den grunn at utbygger ikke samtykker til å fravike reglene i pbl. kapittel 17.

Departementet oppfatter av ordlyden i erklæringen at forutsetningene fra Aker gjelder eventuelle forhandlinger med kommunen om utbyggingsavtalen, og altså ikke søknaden til departementet om samtykke.

KLP og Fornebu Sentrum AS uttaler i sine tilføyelser til søknadene at utbyggingsavtalene vil gjelde for deres eiendommer "innenfor kommunedelplan 2". Fornebuporten AS / Aker ASA uttaler at eventuelle bidrag til sosial infrastruktur vil knytte seg til "Fase 2/KDP3", og kommunen viser til utbyggernes områder "innenfor KDP 2 og 3". Departementet legger til grunn at samtykkene fra utbyggerne gjelder for den fremtidige utbyggingen på Fornebu, uavhengig av kommunedelplan 2 eller 3.

2.4 Foreligger det grunnlag for fritak?

Det er ikke tilstrekkelig for samtykke til fritak at søknaden gjelder et konkret utbyggingsprosjekt og at det er uforbeholden enighet mellom kommunen og utbygger.

Utbyggingen på Fornebu gjelder vanlig bolig- og næringsutbygging. Eksemplene forarbeidene peker på som mest aktuelle der samtykke kan benyttes, som OL eller store industriutbygginger, passer således ikke. Spørsmålet blir om utbyggingen det er søkt om samtykke for, har trekk ved seg som likevel gjør at den skiller seg fra andre byggeprosjekter, av ellers sammenlignbar art, og som gjør at reglene er lite egnede. Det må også være av samfunnsmessig interesse at utbyggingen blir gjennomført, jf. merknadene i punkt 2.1 ovenfor.

Kommunen søker om å forlenge eller videreføre det eksisterende avtaleverket for Fornebu. Departementet vil i denne sammenhengen kort peke på at en ny avtale med utvidede eller nye forpliktelser vil måtte vurderes selvstendig, uavhengig av om det tidligere er inngått en avtale som går lenger enn det gjeldende regler tillater. En eksisterende avtale kan ikke i seg selv gi grunnlag for en ny avtale i strid med regelverket. En eksisterende avtale kan for så vidt indirekte få betydning ved vurderingen etter pbl. § 17-7, hvis avtalen legger føringer for byggeprosjektet som gjør at det dermed avviker fra en normalsituasjon ved tilsvarende byggeprosjekter. Det vil da likevel være en vurdering av trekk ved byggeprosjektet selv som er avgjørende, og ikke at årsaken er en tidligere inngått avtale.

Etter departementets mening er det forhold som skiller utbyggingen på Fornebu fra andre utbyggingsprosjekter.

Utbygging av 6 300 boliger totalt (3 800 boliger i fase 2), utført av tre ulike utbyggere, er særskilt store utbyggingsprosjekter. Forslaget til ny kommunedelplan 3 tilsier en ytterligere økning av rammene for utbyggingen. Utbyggingsprosjektene ligger i hovedstadsregionen, hvor det er et stort behov for nye boliger. En utbygging i slik størrelsesorden vil innebære et betydelig behov for ny infrastruktur, og det vil således forutsette store investeringer fra så vel

kommunen som utbyggerne. Departementet anser ut fra dette at samfunnsmessige interesser tilsier at utbyggingen blir gjennomført.

Dette alene er likevel ikke nok til at utbyggingen på Fornebu skiller seg fra andre utbyggingsprosjekter på en slik måte at reglene om utbyggingsavtaler er lite egnet. Reglene om utbyggingsavtaler ble vedtatt nettopp for å regulere avtaler i kommuner med et betydelig utbyggingspress, ofte i randsonen til store byer.

Et særlig forhold for Fornebu som skiller området fra de aller fleste utbyggingsområder, er at kommunen i svært liten grad kan benytte sosial infrastruktur fra andre deler av kommunen, verken som avlastning for Fornebu eller som mottakere av innbyggere fra Fornebu. Grunnen til dette er at området Fornebulandet er en halvøy, og at adkomsten dit allerede er sterkt belastet. Den sosiale infrastrukturen må således i all hovedsak bygges på stedet, fra grunnen. Dette vil være en meget stor økonomisk belastning for kommunen. Om utbygger i denne situasjonen avskjæres fra å gi bidrag til sosial infrastruktur er det en betydelig risiko for at den videre utbyggingen av Fornebu vil trekke ut i tid, og gjennomføres i takt med kommunens evne til å finansiere hele den gjenstående sosiale infrastrukturen. Dette vil være en ulempe for både utbygger, kommunen og boligbyggingen i regionen.

Departementet anser at det er av samfunnsmessig interesse at Fornebu bygges ut videre. Utbyggingen på Fornebu anses å ha slike særtrekk at det er grunnlag for å benytte adgangen til å samtykke etter plan- og bygningsloven § 17-7 andre punktum til å fravike reglene i pbl. kapittel 17, herunder SAK § 18-1.

3. Departementets beslutning

Departementet treffer etter dette tre vedtak som åpner for avtaler om sosial infrastruktur mellom Bærum kommune og henholdsvis Fornebu Sentrum AS, Fornebuporten AS / Aker ASA og KLP.

Departementet presiserer for ordens skyld at samtykkene kun gjelder forbudet i SAK § 18-1. Øvrige rammer i loven gjelder for avtalene, herunder krav til nødvendighet og forholdsmessighet i pbl. § 17-3 tredje ledd.

Departementets vedtak kan innen tre uker påklages til Kongen i statsråd. Eventuell klage sendes til Kommunal- og moderniseringsdepartementet.

Med hilsen

Karen Marie Glad Visnes (e.f.)
avdelingsdirektør

Eirik Dragsund
førstekonsulent

Dokumentet er elektronisk signert og har derfor ikke håndskrevne signaturer

Kopi:

Aker ASA v/ Torstein Storækre

Fornebu Sentrum AS v/ Øystein Klungland

KLP Eiendom v/ Eskild Rolstad